

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

11 ianuarie st. v.

23 ianuarie st. n.

Esse în fiecare duminică.

Redacțiunea în

Közép-utca nr. 395.

Nr. 2.

A N U L XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 ll.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Din filosofia vieții.

Gn fața esperinței milenare, că omenimea peste tot, ăr mai vĕrtos miliónele masselor poporului pururea dripite și nefericite sânt, întrebarea cea mare, ce omul societății și al culturii mereu trebuie să și-o pună, cu ale cărei încercări de deslegare mulți invĕțați ș-au frământat crerii prin tótă viața lor, și mulți multe volume au umplut, făr a fi succes să-i dea un respuns destul de luminător pentru mulțime, acea întrebare, după mine, se resumă în următoarele puține cuvinte:

În ce propriamente se cuprinde priceperea omenescă? Ce înțeles are înțelepciunea, virtutea seu valórea și demnitatea omului? Care este caracterul lui cel adevĕrat?

Pe mine me satisface, și cred că póte să satisfacă pe ori-ce om drept-cugetător următorul scurt respuns și cu scurtele esplicățiuni ce voi a i le adauge.

Presupunĕnd ca adevĕr necontestabil, că omul ca om, nu póte avĕ chemare și nu-și póte găsi fericirea p'acest pământ, în acĕsta viață, decât numai în societate: priceperea, înțelepciunea, virtutea, valórea, caracterul și demnitatea omului ca om și membru al societății, nu póte să consiste, decât în facultatea seu darul naturii, de a-și recunóșce omul adevĕratul scop, și ca om și ca membru al societății, al acelei societăți, cărei naturalminte aparține; mai departe în facultatea seu darul d'a-și cunóșce și sporí, și cualificá, și concentrá puterile spre acel scop; în fine în facultatea d'a observá, cunóșce și utilisá cât mai bine timpul și impregiurările, tot pentru acel scop.

Scopul omului în societate nu póte fi altul, decât a implini, cu posibilul bun efect pentru sine și și pentru societate, locul ce ocupă fiecare în societate, în acea societate, cărei aparține el după natura sa, a implini acel loc astfel, încât chiar întru acĕsta implinire să-și caute și găsĕscă fericirea vieții.

Pentru a putĕ în acest mod respunde acestui scop, neapărat de lipsă este perfecțiunea individului, prin desvoltarea sa fisică, morală și spirituală. Rațiunea este, că numai o cultură în aceste trei direcțiuni póte să-l ferĕscă pe om de rătăcirii în viața și chemarea sa.

Al treile moment: cunóșcerea și utilisarea timpului și impregiurărilor, constitue oportunitatea, care ca postulat al rațiunii, are o asemenea importantă rolă în viața și activitatea omenescă.

Nu este om, și nici societate, pentru care în decursul vieții nu s'ar oferí eclatante ocasiuni de

oportunitate: dar de tot puțini ómeni și de asemenea puține societăți sânt, cari să șcie bine cuprinde și bine folosi astfel de ocasiuni pentru sine și pentru societate.

Și étă: în acĕsta lipsă de lumină, energie și prudință se esprimă diferința între ómenii cei puțini cu spirit și cei mulți fără spirit, între cei puțini judecători și cei mulți nejudĕcători, între cei puțini activi cu prudință și între cei mulți neactivi, leneși seu activi fără prudință; într'un cuvĕnt: între cei puțini valoroși și cei mulți nevaloroși; «harnici» și «neharnici», cum le đice poporul.

Este apoi proprietate inerinte a naturii omenesci ceea ce mulți consideră de cea mai mare slăbiciune a ființei raționabile, că egoismul nu numai primĕză, ci mereu tinde a suprimá altruismul în om. Și acĕsta își are esplicarea naturală, aceea, că instinctul de proprie conservare a individului pururea mai de timpuriu se desvoltă și afirmă în om, decât recunóșcerea, că el nu póte avĕ chemare raționabilă, nu se póte chiar nici conservá nici fericí p'acĕsta lume, decât numai în societate și prin societate. D'acea proprietate-slăbiciune condus deci omul, de câte ori simțită i se face și așa đicĕnd i se impune necesitatea unei óre-cari virtuți seu valori ce n'o are bine desvoltată, la moment întreprinde a substitui acĕst defect prin simulare, făcĕnd prin forme mincinoase, ca lumea să-l creďă a posede acele virtuți seu valori. Érá mulțimea cea de comun fără judecată, pentru care esperințele trecutului parte mare pierdute sânt, va să đică și ca o slăbiciune inerinte naturii sale, de comun ticălosă fiind, și neșcĕind distinge între violenție și adevĕr, între aparință și realitate, de comun se dá amăgită, și în loc să combată și respingă, ea susține și apĕră cu brațele sale, prin sudórea și chiar sângerile seu pe amăgitorii sei, cari astfel i devin tiranii.

Acĕsta amăgire și respective confusine, pururea a fost și este până astăzi izvorul tuturor greutăților și rătăcirilor în desvoltarea némului omenesc.

Când marea maioritate a societății, miliónele, popórele, cum le đicem, vor fi ajuns a șci distinge între adevĕrații binevoitori și luminători ai lor și între prefăcuții amici și ocrotitori ai lor, și vor recunóșce că aceștia pururea numai le-a abătut și îndepărtat dela scopul vieții, pururea ingreuindu-le și amărĕndu-le esistința p'acĕsta lume: o! atunci ele, popórele sigur izbutí-vor d'a-și creá «raiul pe pământ!» Pân' atunci inse mult încă vor trebui să rabde mulțămindu-se d'ocamdată cu «raiul de dincolo de mormĕnt,» pe care ființă omenescă nici odată nu l'a vĕđut, ăr cei dela putere, cei mari ai vieții nu dau nimica!

Mii de ani a trebuit să trecă, până abia unii, foarte puțini să ajungă prin grea luptă, cu multe suferințe, a-și deschide ochii minții și a cunoaște adevărul și a prinde inimă, curajul d'a se emancipa de înrădăcinata minciună și înșelăciune. Totuș numărul acestor puțini emancipați, deși foarte mereu, tot se sporește nencetat și vocea lor cătră mulțime, cătră popore nu mai este tot numai a strigătorului in pustie.

Căci scris este:

- «Prin intunecare la lumină,
- «Prin rătăcire la adevăr,
- «Prin răbdare la scop!»

V. Babeș.

EROS.

I.

Ce bine că nu me iubești!

Când sorele se duce de se culcă după muntele acela ce se vede atât de bine din grădina ta; se duce mândrul sora cu gândul la tine; și mai târziu, in visul seu dumnezeesc, te cuprinde cu aureolă de lumină albă, frumoasă; îți șoptește vorbe cerești și te sărută. Aș fi jalus de lumina lui ziua și de visul lui noaptea.

Veți cât ești de cuminte, că nu me iubești.

Dumineca, când duci flori la biserică și înfrumusezezi cu ele iconele sfinte: când ingenunchi inaintea altarului și te rogi cu evlavie, m'as uită lung la tine, și buzele mele in loc de rugăciune, ar șopti sudalme și blăstămuri, pe acela, care posedă mintea și inima ta, pe acela, la care te rogi. Cu cerul aș sta in vrajbă, și pe Dumnezeu l'aș avé de rival.

Tote pentru tine.

Er când te-aș afla singură in odaia ta, m'as terti ca un verme la picioarele tale; apoi ca fieră selbatecă m'as ridică, te-aș stringe in brațe, te-aș sărută. Jocul ochilor tei mi-ar topi carnea depe ose, profulul și ferbințela sangelui teu m'ar nebuni.

Ce bine, că nu me iubești!

II.

Ca un pui de bălaur inotă de cătră apus, un nor suriu peste azurul cerului: ajungend spre noi își scutură odată aripile și ne stropi cu picuri caldi de ploie. Tu ai alergat in grabă sub verandă; eu am mers pe urma ta, am privit lung după trupșorul teu gingaș, picioarele tale micuțe. Un colț de mētasă, colore rosa, apărū abia de sub pōlele ridicate a hainei tale. Ajungend sub coperiș, am stat inaintea ta și am privit cu beție in obrazul teu infocat.

— Șeii tu ce insemneză ploia acēsta? — te in-trebai eu.

— Nu șeiu; — respunseși tu zimbind.

Și eu ț-am povestit istoria ei.

Colo spre apus, la marginea mării sunt adunate pe timpul acesta, o mulțime de femei frumoșe, fete nevinovate, și neveste aprinse de dorul iubirii. Cu picioarușele lor frământă nășipul mērunt al mării, jocă și cantă; er valurile schimbăcioșe se ingănă cu rotundimile albe ale trupului lor.

Stă departe zefirul petulant, cu aripile intinse pe sinul mării; și pândeșce plin de cupiditate, la aceste nimfe farmecate ęnsăși de nuditatea lor frumoșă; apoi se furiaș incetul cu incetul cătră dēnșele, se lingușeșce, le cuprinde in sullarea sa mōle, caldă; le sărută pērul despletit, pielea albă și prospētă; se lipeșce de bustul lor plin și fraged, de șelele lor opulente; așă imbētându-le și nebulindu-le, fură pe rēnd tote perlele de apă depe trupul lor, le adună in formă de aburi la olaltă, le ridică sus in aer și le trimite pe

brațele vântului in lume, pe sēma acelora, cari nu sunt iubiți. Veți, mie ęncă mi-au ajuns din acești picuri de vrajbă.

Ț-am arătat cățiva stropi de ploie pe mâna mea.

Tu te-ai apropiat de mine și prindēndu-mi mâna, o ai uscat cu buzele tale.

Spune-mi dragă, spune-mi pentru ce?

III.

Ascultă-me Lucia, o vorbă îți voi spune, nu te supēră!

Te-am amăgit. . . .

Dar fii cuminte, nu plānge! Veți aerul acestu. impregnat de lumină, este atât de dulce; il sōrbe din plin omul, ca și cum ar sōrbe prin dēnsul viēta eternă. Femeile sunt atât de frumoșe; da, se uită omul lung la voi și se imbētă de farmecul vostru. Și totuș sunt aceste numai un vis, din care trebue a se trezi plin de decepțiune și desperare. Eu nu sunt de vină că sunt om, precum tu nu ești de vină că ești un diavol frumos,

Ascultă-me, nu plānge!

Am fost ęis, că te iubesc și că fiind odată de parte de tine, voi privi adese-ori la portretul teu; voi resfoi prin floricelele ce mi-ai dat de suvenir, voi șopti numele teu și me voi gândi la tine. Tu mi le-ai cređut tote aceste.

Nebună, ușor cređetōre!

De trei ori pe ęi me jur, că in veci nu me voi gândi la tine; er când pe aripile umbrei, ca o nimfă ușoră te areți in visul meu, și când aud glasul teu dulce ademenitor, atunci pare că privesc cu sfielă in ochii tei negri și te rog: dă-mi inapoi pacea sufletului; tu zimbești, îți scuturi pērul strălucitor, și bustul teu fraged se ridică pe valurile unui suspin năbușit. Atunci me arunc la picioarele tale și in auzul nopții, îți strig:

— Demon, te uresc, te uresc. . . .

V. Nora.

Cade frunța. . .

Cade frunța 'ngălbinită,
Și mereu se 'ntrece 'n vânt;
Și c'o slabă șovăire,
Se lipeșce de pământ.

Vēnturile o ridică,
Frunța tremură 'n avēnt;
Se 'nvērteșce lin prin aer,
Erăș cade la pământ.

O vēd astăđi, o vēd mâne,
Inse ori când o-aș vedē,
Tot acolo-i până piere,
Tot pământu-i lângă ea.

Ș-atunci șeiu de ce frunđuța
Se lipeșce de pământ:
Pace n'afli nicăire,
Decât numai in mormēnt.

Lucreția Suciu.

Unșpredece luni in Orient.

(Schită de călătorie.)

(Urmare.)

II.

Me 'nbarcasem pe un vaporel al societății austriace, care se pregătise cu tote trebuințele la un drum periculos. Dunărea eră liniștită, eră ca o mobilă lavină ce se scurge din un vulcan. Se

lăția înspre Orient și par că sub porța triumfală făcută din Carpați se involbă de greutatea ei ce ducea la marea popoarelor. E pră frumoasă și măiestrosă călătoria pe Istrul cel bătrân. Pentru că de o parte munții falnici ai Serbiei cu codrii ei, a căroră colorit de un verde plăcut pregătește călătorului alta și ăra alta privește: ăr de alta parte Carpații noștri undulați în văi și stânci colosale, sub a căroră podgorie privești păsând turme de capre sburdalnice și debordând complecsul tuturor riurilor dela Schwarzwald, îți dă un aspect pe care nu-l poți uită nici odată.

Pe când călătorii erau surprinși de cea mai impresionantă panoramă, pe atunci vaporul se luptă în ghesgiapuri (porțile de fer) cu stâncile.

Drumul lui Traian săpat în țărmurii Istrului, ce făcuse posibilă comunicarea legiunilor romane între Iliric și Dacia; insula Adacalle și alte fortărețe de o parte și de alta a riului, făceau ăre-cari impresii în inima călătorilor, și mai cu sēmă pe niște emigranți turci, cari mi se pare își luau ultimul «adio» dela Europa, îi puse în cea mai tristă poziție! Privii pe fețele lor perirea vecinică ce le-a impus-o tunul și cultura. Priviam la ei și cu toții diceam: săracul turc. Ei se rugau: «Allim fenna, Essedö enne Muhamed.»

Pentru noi cari sântem dedați cu o viață europeană, aici de loc ne vine un mrios de Orient, veți deja fesuri, turbane, schalvari, caftanuri și gângăvindu-se limbăgiuri, auzi pe turcescul: Hacsam hairasum, belürom, seveiorum, ekmek, güzel. Töte aceste îți șoptesc pe incetul: înspre Orient.

Căpitanul dela vaporul nostru se făcuse numai o trudă când ajunssem la Turnu-Severin. O și în acest orașel ăra destul ca să am o impresie plăcută, de reedificarea lui pe vechiul castel (Drubetis) și la podul lui Traian acăroră remășițe se väd în țărmurii Istrului și în grădina publică deja destul de bine aranjată.

S'a constatat, că Mehedințul este terēmul cel mai bogat de anticități, cari desvöltă lacunele istoriei noastre; și credem că săpături sistematice la Cernați vor să dea archeologiei române lucruri surprindătoare. Aici un amic imi arată un stejar de o mărime colosală care se afirmă a fi coetau cu istoria poporului român.

Turnu-Severin deja a luat un avânt, aici la frontiera României, ca cu timpul să devină emporiul comerțului între România și Austro-Ungaria. Una înse ar fi de dorit, ca comerțul să se susțină în mâinile Românilor și nu în ale ovreilor, cari au copleșit acest orașel.

Mâne și des de diminēța un fluer dădū semnalul și un alt vapor mai bărbat de lopoți ne puse pe valurile Dunării, cari de aici încep a fi mai sburdalnice pe larga suprafață a riului umflat cât de bine, după ce s'a eliberat din Porțile-de-fer.

Intre discursuri de diferite cause trecū noptea și se făcū lumină de razele aurorii ce intinse degetele de trandafir peste o lume necunoscută. Valurile Istrului deviniseră argințite și în depărtare se putea zări Vidinul cu minaretele albe ca o fantasmagorie din o mie și una de nopți.

Cine nu a vädut un oraș turcesc, nu pöte avē inchipuire cum sânt aceste aranjate și construite. Un ce mai fantastic din depărtare nu poți imagina; dar în realitate un ce mai intortocat, mai murdar, mai diform nu se pöte vedē. Din depărtare când veți mulțimea de minarete și adunătura de petrării cari de cari mai dosnice, resucite cu un fel de galerii ce sēmēnă cu ăre-care colivie de stiglițoi: ai presupune, că turcul în mărirea lui de turbare a făcut un lucru permanent, care vestește că a avut o istorie de cuget

și lucrare; dar te-ai înșelat amar, când ai intrat în Vidin. Atunci te convingi, că este o cauză mare, cauza mortalității care a pus în umilință rușinosă acest nēm de trândăvie

Dēcă ai intrat în Vidin, un ce curios și se pare privind pe turcul ăre-când stăpân cu turbanul cât o baniță sorbind ciubucul și drojdiile de cafea, umil ca o fēra din colivie: ăr de alta parte pe bulgarul emancipat, diformat și îngălfezit de atăta amar de robie, acum incins cu sabia, stăpân, cu o fudulie care de loc nu convine servului și zăpăcitului. Trebuie să te ștergi la ochi să privești bine acēsta lume întörsă, ca să te convingi, că aievea turcul omnipotent se află la piciorile unei nulități bulgăre.

Abiă 8 ani, și abiă mai veți, că aici ăre-când a domnit un neam care a supus la piciorile sale lumea intręgă. Ai fi mai cređut, că vis-a-vis Calafatul să renască o armată care la anul 1877 trece Dunărea, se bate, învinge și cucerește Vidinul și pe acesta îl predă sclavului creștin, după ce lăsă 12000 de viteji pe câmpul bulgăresc.

Vaporul nostru sta și imbărcă la töte orașele dunărene, unde de regulă se roșiă portul de colörea fesului turcesc. Aveam o singură plăcere a privi fisionomiile și portul oriental. Curios popor e poporul din Orient. Nu poți să asemeni o față din care ai putē descifră o rasă de neam. Aici turcul sēmēnă cu bulgarul, bulgarul are din töte soiurile balcanice. Aici s'a amestecat o lume de ömeni pe cari e imposibil a-i pune în ordine după fisionomia lor caracteristică: de turci, tătari, traci, albanezi, români, greci, sërbi, macedoni, ovrei, bulgari etc.

Da, ne apropiam din ce în ce de Orient. Bălcanii în măiestösa lor undulație licăriau în depărtare. Orașele în disordinea lor diluviană, vënturile turbate, fisionomia ömenilor, paserile de mare și pelicanii în cărduri sburdând ca niște nori de vigelie, ne spun instinctive, că ești depărtat de țera ta părintescă.

V. Grozescu.

(Va urmă.)

Petrea și Măcinica.

(Baladă din popor.)

Frundă verde răchitea,
Un prietin d'a lui Petrea,
Care pră bine șciea
Cum trăiă el cu baba,
Intr'o și aș-i dicea:
— Ține-te Petre sărace!
O, vai ce pământ te-i face?
Putea alta să te placă,
Să nu te nșoțești c'o babă.
Să trăești tu tot cu frică
De-o muiere de nimică;
Tot cu frica în spinare
D'aceea strigöie mare.»

Atunci Petrea se sculă

Și din gură cuvëntă:

— «Nu mi-i ciudă că-i bătrână,
Ci mi-i ciudă că-i neună;
De neună pēnă-și pune,
De i-a eșit veste 'n lume.
Dēcă-i đic că-i șede bine,
Cu nasul mai sus se ține;
Ăr de-i đic că-i șede reu,
Da s'aruncă 'n capul meu.
Bate-o-aș de-o-aș putē,
Până pielea i-ar crepă,

Ca să mai capete minte
 Barēm cât un bob de linte;
 Dar cine să biruescă
 Cu acea babă drăcescă? »
 Măcinica se ivește
 Și lui Petrea-i glăsuiește:
 — «O, puicuțul meu, bărbate,
 Deu tu te-ai mai puté bate?
 Taci mai bine și fii mic!
 Căci șciu toți că ești pitic.
 Păzește plugul și grapa,
 Nu păzi pipa și vatra!
 Căci tu cât-i diulica
 Șești lângă vatră cu pipa.
 Tu véra nu te 'ngrigesci,
 Érna cu ce să trăești.»
 — «O draga mea Măcinică,
 Dise Petrea fără frică,
 Tu nu minți acum nimica?
 Stăi tu oblu ca lumina
 Și spune! Nu tu porți vina,
 Că noi nu adunăm véra
 Cât ne trebuieșce érna?
 Căci cât sórele 'ncăldeșce
 Și cât véntul ocoleşce,
 Să grăim ce se cuvine:
 Nu-i o leneșce ca tine.
 Dup'améđi te culci indată,
 Cu găinile de-odată;
 Déc'adormi ai tot durmi,
 De nu fόμεa te-ar trezi;
 Numai fόμεa te trezeșce,
 Fόμεa din pat te urneșce.»
 Măcinica supérată
 Cătră Petrea se indréptă:
 — «Mai bine-o fi să tăcem,
 Cu sfada să incetăm,
 De lucru să ne vedem;
 Să trăim ca pân' acum,
 Ocrotiți de cel pré bun!»

Mărgineanul.

Visul unei regine.

(Schită istorică.)

(Urmare și încheiere.)

Cesar ținu ce a promis Cleopatrei. Cu tóte că porunciá numai peste 5000 de ómeni in cetate, ordoná suirea éráș pe tron a reginei. Partida curții se opuse, și se făcură încercări a delăturá pe Cesar prin venin. Nesuccedénd acésta, fugi regele Ptolomeu la armata sa, și provocá pe Cesar a părăsi Egiptul. Cesar respunse, că el nu suferé a ascultá sfaturile altora, cu atât mai puțin a unui egiptén. De aceea se porni Achila cu o óste de 20,000 de ómeni, pentru de a alungá Romanul cutezător.

El respinse cohortele, ce i le opuse Cesar, și bărbatul, care a invins pe Pompeiu, trebui să se retragá cu o mână de ómeni in Brucheion, — mähálaua palaturilor regeșci in Alesandria — și trebui să se lupte ca un aventurier pentru viéta sa.

El porunci să arđ flota egipténă și se apérá cu acel curagiu și acea iscusință, pe cari le-a căștigat cu ocasiunea lungilor sale campagne in Europa. Neunirea domnitóre in tabăra egiptépă și intrigele curții slăbiră afară de aceea pe contrarii lui Cesar și întârziară decisiunea, până ce căpétá in fine acesta ajutorul așteptat.

Acuma apucá dictatorele Romei ofensiva. Băr-

batul și totodată fratele Cleopatrei picá in luptă. Zelea de aur, pe care a purtat-o pruncul după datina regilor egipteni, fu scósă din malul Nilului, in care se inecá Lagidul. Cesar erá donm peste Egipt. El raportá la Roma, că a lăsat Cleopatrei, care trebui să se logodescă acuma cu fratele seu cel mai mic in etate de șese ani, coróna Egiptului, căci acésta a stat peste tot timpul pericolului pe partea sa. Dar in secret s'a fost făcut legătura intre Roman și intre Egipténa.

Planul măreț al fermecătórei dela Nil, a transpune capitala împéráției lumii dela Roma la Alesandria, a fost prins rėdăcină in inima lui Cesar. Cu cea mai frumósă femeie din lune a împărți in splendóre orientală stăpánirea peste lumea cucerită, a fost devinit o țintă ademenitóre și seducătóre pentru superbul Roman.

Cesar părăsi Egiptul pentru de a finí supunerea partisanilor lui Pompeiu și pentru de a-și asigurá in Roma dictatura, inse deja după un an mai târđiu, provocá el pe Cleopatra a vini in secret la Roma.

Cleopatra sosi in Roma și petrecú in vila dictatorului de cea parte de Tibru, care erá incungiurată giur impregiur de grădini pompóse. Astăđi incántá pe acel loc edificiile splendide ale principelui Pamphilii ochiul călătorului. Frumósă femeie erá bétă de atâte speranțe mari. Ea vini la Roma cu fiul seu Cesarion și apărú cu lucsul și in splendóre a unei regine, dar a fost atât de precaută, a renunță la tóte festivitățile imbělătóre, cu cari a fost ademenit ea in Alesandria pe óspele seu. Ba ea reținú superbia sa chiar și față cu acei, cari dădură de cunoscut principesei indatinat cu supunerea orientală, că cea mai depe urmă Romană se simte mai inaltă decăt cea mai superbă străină.

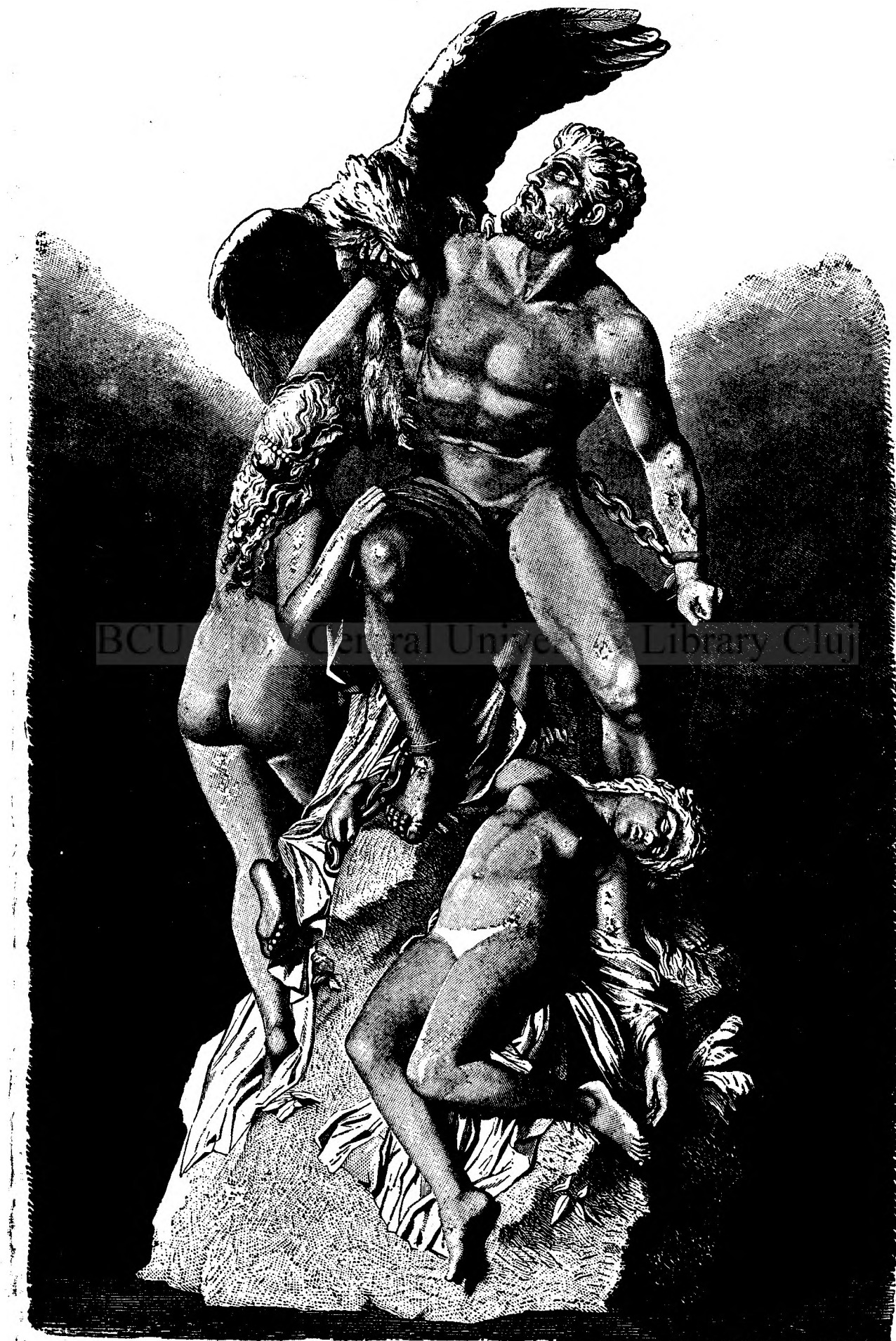
Ea șciea bine, că Cesar o iubéșce, se incređú in stéua sa și se supuse cu răbdare, căci credea firm, că va vini și va trebui să vini điuă, când dictatorul ca rege al lumii va dictá împreună cu dēnsa popórelor pământului legile sale.

Căt de demni de dispreț i părăurá ei nobilii Romani, acești ómeni mari, pe cari îi puteai cumpérá ușor și cari se băteau după favorul lui Cesar. Tot așá de demni de dispreț i părăurá ei și republicanii îngámfați, cari ca și Cicero, numai in ascuns și după spatele lui Cesar cutezau a cărti asupra femeii străine dela Nil, pe când pentru Cesar se intreceau a iscodi onoruri și titluri lingusitóre, pentru de a-l lăudá și a-și arátá devotamentul lor față cu invingătorul lumii.

Dar ea așteptá cu răbdare điuă, care trebuiá să vini, când să pótá pune tuturor acestor creaturi misere frumosul seu picior pe umere.

In Roma circulá faima, că Cesar s'ar purtá cu planul a adoptá pe Cesarion ca fiu al seu, a se proclamá de rege, și a transpune reședința stăpánirii lumii la Alesandria.

Intr'o odaie parfumatá, pe perini moi, zăcea a lene frumósă regină dela Nil. Candele de argint din Tarent, cu un uleiu mai că imbětător, preparat din arabice, o luminau pe acésta. Păreții frumos zugrăviți de artiști din Pompeji, erau mai acoperiți de guirlande și cununi. Covórele depe podelele de mosaic străbăteau un partum de uleiu de rose și băiați cu cununi frumóse pe cap, așterneau pe ele frunđe de trandafir. Pe mesuțe mici și elegante se aflau aședate cușce de aur cu paseri incántátóre și un torent de apă, eșind dintr'un cap de medusă, picá intr'un basen de marmură négră, in care se preumblau pești de aur, raci, scoici, bróșce țestóse ș. a. Razele luminei se jucau cu aburii de apă imprășciați, și picăturile căđénde recoriau aerul.

PROMETEU LĂNȚUIT.

Regina zace lungită pe un fotoliu jos, cu picior de aur, în forma celor ale vulturului. Părul cel negru, încă umed de aburii scăldării, i înveleşce corpul. Picioruțele mititele odihnesc pe o piele de panteră. Sclave frumoase se ocupă a ornă regina, a unge părul cu ulei mirositor și a îmbrăca cu hainele și juvaerele scumpe, în cari voi ea să primescă pe Cesar.

Abia ș-a fost finit toaleta, i se introduse o vizită neașteptată, Marcu Antoniu. Acesta, îmbrăcat mai mult decât elegant, eră cel mai corupt și mai ambițios bărbat din Roma. El se trăgea dintr'o viață de nobili, deja scăpătată și eră cel mai fidel din fidelii lui Cesar. Marcu Antoniu i oferi reginei un buchet din florile cele mai rare.

«Aceste flori sânt o răpire, pentru care me va invidia Fulvia!» dișe Cleopatra suridend, pe când Marc Antoniu se aședă pe o perină la piciorle sale. «Pe mine me uresc deja destul în Roma. O, aș voi să se începă deja campania contra Parților și Cesar să părăsescă cetatea. În fruntea legiunilor sale el e cu totul alt om, decât aici, unde il osteneșce lupta cu invidioșii și fătarnicii, cu apărătorii lași ai unei republice demoralisate.»

«Și totuș sânt contrarii aceștia mai periculoși decât cugeți tu,» replică Marcu Antoniu. «Sânt bărbați între republicani cărora nu me incred și cari nu cunosc nobleța inimii lui Cesar. Avem pe ginerele bêtărâului și încăpăținatului Cato, bărbatul Porciei, care e mândră de virtutea sa femeescă, Marcu Brut. Pe acesta l'a ertat Cesar că a stat la Pharsalus pe partea lui Pompeiu. La acesta se adună nemulțămiiți cu fețele lor morose, poporul murmură, și eu me tem, că se întemplă ceva, și de aceea rog deii, să scutescă pe favoritul lor, care se opune pré incredut poporului acestuia.»

«De aceea trebuie să eșă de aici. Intrebuințeză-ți totă influința ta, Marcu Antoniu, ca să plece curând la ôste. Victoria asupra Parților trebuie să-i impletescă diadema în perii sei creți.»

«S'au arătat semne rele,» dișe Marcu Antoniu, clătinaând din cap. «Balbo spune, că caili, cu cari a trecut odată Cesar peste Rubicon, să fi respins nutrețul și să fi vërsat lacrimi. Augurul Spurinna profeteșce nenorocire, o pitulice, cu o ramură de laur în clonț să-și fi luat refugiul, persecutată de paseri răpitoare, în curia pompeianică, și să se fi sfêrticat aici de aceste.»

Cleopatra surise, dar mai că se pără, că i pică greu a năduși în sine niște presimțeminte dureroase. cari o ocupau contra voei sale. Înainte încă de a puté responde, i se aduse un pergament dela Cesar. Imperatorul i scriea, ca să nu-l aștepte ađi, căci el nu e atât de superstițios, încât să nu mERGă și mâne în senat, în butul tuturor amenințărilor primite. Căci din contră, decă nu ar cuteză el a merge în senat, atunci ar ride toți cu tot dreptul de el. Dar astăđi nu voeșce să eșă.

Cleopatra arată lui Marc Antoniu tăblița. «Are dreptate,» dișe Romanul, «aș dori să ședă el prin decursul Idelor * tot acasă, căci nu ni se compete noue a provocă deii, cari ne trimit amenințări.»

Ôspeții pe cari i-a fost invitat regina la cină, sosiră, și în butul relei dispusețiuni, care a fost cuprins-o, observă ea, că mulți se părură de tot consterniți, când auđiră că Cesar nu va vini. Se părură înșelați în combinațiunile lor. Să fi fost acesta privirea în viitor a suspițiunii, care prinse loc în peptul Cleopatrei, séu se aflară între ôspeți amici falsi de ai dictatorului? Dispușețiunea remase neplăcută și înădușită, în butul scumpeții tuturor bucatelor

* Mijlocul luni.

alese, cari acoperiau mESA, și în butul tuturor mijlôcelor fermecătore, cu cari se încercă stăpâna cășii a atrage ôspeții.

A doua đi, când apără Cesar în senat, fu încungiurat și străpuns de conjurați. O spaimă înăbușită din cauza acestei fapte neomenose umpli senatul, poporul, jumătate din lume. Imperiul roman devini ERĂȘ teatrul luptelor de partide. Ucigașii au fost finit cu forța vieța unui bărbat, cărui după niște lupte grele i-a fost dat Roma titula de «părinte al patriei» și a cărui merite i-au fost căștigat o adorare dumnezeescă.

Cleopatra părăsi cu fiul seu cetatea de lângă Tibru, după ce Marcu Antoniu s'a fost încercat înședar a proclamă pe Cesarion de moștenitor al lui August. Cel mai splendid vis al vieții sale s'a trecut și deși a reapărut el mai târđiu în altă formă, nu mai eră el mai mult simțul superb al unei ținte înalte, care nobilită intrigele acestei femei minunate.

E cunoscut cum a finit Cleopatra. Eră de 39 ani, când voi Octavian, după ce a invins pe Antoniu să inhame pe frumoasa Elenă dela Nil la careta sa de triumf. Pentru de a scăpă de rușinea acESTA, ș-a dat singură mórtea. Pe Cesarion inse porunci Octavian să-l ucidă.

Astfel se fini visul unei regine, și al uneia dintre cele mai atrăgătore și renumite femei din anticitate. Întręga sa vieța a fost o luptă neinteruptă pentru putere și mărire și pentru tronul părinților ei. Numai foile istoriei mai povestesc de ea și unele momente remase din timpul, când se părea visul junetei sale aprópe de implinire și când a fost proclamat-o Marcu Antoniu de unica regină a răsăritului.

Averchiu Macovei.

Metoda de a vorbi și recită bine.

VI.

Frasarea.

Prin frasare trebuie să înțelegem, o vorbire forțe rațională, o cumpenire logică a fiecărei vorbe, cum și mai ales, intonarea dréptă și valorosă a fiecărei părți din o vorbă.

Vocea noastră e în stare de a se preface ori și cum am voi noi s'o modulăm: dela strigătul cel mai puternic, până la șópta abia auđită.

Vocea cu care ne servim în vorbirea curentă, amicală séu casnică, difere în grad cu cea de care ne servim într'o vorbire publică: tot așa precum se póte observă deosebire între gamele unei voci cântătore (musicală.)

În vorbirea în public deci ne servim de o voce particulară, mai profundă și mai puternică decât cea ordinară, și pe acESTA dar trebuie să exercităm și cultivăm la frasare.

Modulațiunile vocii mediale (o numim astfel vocea pentru vorbirea în public.) pot fi tot atât de multe și variate, aprópe ca și modulațiunile întrebuințate în musică. O ureche fină, ar puté notă chiar, cu precizie, tóte variațiunile produse în frasarea unui discurs, de cutare séu cutare orator.

Pentru a reuși în frasarea unui discurs, séu unei alfe de vorbiri în public, după cum am mai đis, trebuie să nu încetăm nici un moment de a face noi înșiși critica séu analiza fiecărui cuvânt cE-l pronunțăm; mai trebuie apoi să simțim cât se póte mai mult în corpul și sufletul nostru, tot ceea ce vocea noastră debiteză, să ne transportăm cu totul în acțiunea ce vrem s'o înfăoșăm, căci, altfel, când noi nu vom păré decât o mașină, ce face a se vERSĂ din

ea un șir de vorbe, fără ca acele vorbe să aibă o lipire de corpul mașinei, nu vom pute nici odată captivă interesul unui auditor. Și interesul auditorului e de cea mai înteu trebuință de captivat, decât vorbitorul are într'adevăr un scop ce-și propune să-l susție, să-l justifice, séu să-l strecore in inimile auditorilor.

Un proverb latin dice: «De vrei să me faci să plâng, plângi tu însuți»: de aceea pentru ca un vorbitor să câștige interesul ascultătorilor sei, trebuie ca cel puțin să pară cu totul interesat in espunerea ce o face.

Pentru a se ajunge la acésta reușită, trebuie ca cineva să posedă pe lângă talentul natural de vorbire, pe lângă un organ favorabil, și o ôre-care artificialitate, o împodobire, o înfășoare de pasiune proprie, ceva pôte mai esagerată decât in adevărata realitate, dar care esagerațiune nici odată, sub nici un preț nu trebuie să pășescă peste natural; căci, la cel înteu pas afară din limitele naturalului, se pôte naște ridicolul.

Ușor se pôte vedé diferința de pasiune in frasare, la acei oratori ce de es. ș-au invêțat discursurile pe de rost, și fac să le éșă vorbele din gură precum curge făina la móră; preocupați de amintirea a atari cuvinte, atari vorbe inșirate de mai nainte. debitarea unor asemenea oratori, ori-care ar fi talentul lor relativ, nu pôte egalá pe improvisatori, a căror minte lucréză in momentul vorbirii, într'un mod cu totul mai abstract decât al celorlalți.

Actorii sufer in mare majoritate de acest neajuns; și debitarea pe scenă a fie-cărui, cu escepțiunea marilor talente ce șciu a-și naște și egalá in corpul lor, corpul ideal al rolului lor, nu e nici de cum provêdută cu regulele cerute pentru o bună frasare.

S'au vêdut actori de es, cari recitau cu mult sânge rece urinătorea frasă:

..... Ajuns acolo, un spectacol ingrozitor se presintă ochilor mei: dece cadavre zăceau pe pământ; capetele lor erau despreunate de corpuri; râni late din cari se scursesese tot sângele victimelor, se vedeau pe fiecare trup; nu mai eră un locușor cât de mic unde să-ți pui vârful piciorului fără să calci pe un lac de sânge inchegat: la așa vedere tótă carnea depe mine s'a inerețit, creerii îi simțiam cum se mișcă, ochii mi s'au intunecat, nu mai șciam unde me aflu etc.

Ei bine, asemenea ingrozitóre povestiri erau spuse de actorul in chestiune ședând pe un scaun, rădimit de o mésză și fumându-și in liniște țigara. Judecați, decât scena istorisită a produs efectul pe care autorul dramatic a voit să-i dea?

Tot așa se pôte întembla cu discursul unui orator, cu pledórea unui avocat, cu predica unui preot, cu lecțiunea unui profesor.

Artificialitatea ori mecanismul frasării pe lângă darul naturii, este așa-dar de trebuință neapărată, și se pôte obține numai prin analiza critică instantaneie a vorbirii.

(Va urmá.)

N. A. Bogdan.

Poesii poporale.

(De prin Sătmar)

XII.

Dăș trăi numai un an,
Să pui mâna pe dușman;
Să-i fac capul ca bumbacul
Și trupul ca chepenégul.

XIII.

Ciuntă Dómne ce-i ciuntá,
Răděcina dela flori'
Și ciuful dintre feciori!

XIV.

De ciudă și de mânje,
Me dusei la cununie,
Cu proptéua gardului,
Cu ur'tul satului;
Bate Dómne pe popa,
Că mi-a cununat mândra!

XV.

Supérate-s fetele,
C'au trecut cârșlegile;
Vine sêptemána albă,
Nime 'n lume nu le 'ntrébă.

XVI.

Măritá-m'aș măritá,
Páne nu șciu frēmēntá;
Măritá-m'aș și eu biatá.
Că de mult-s și eu fatá;
Și pêrul prin clop să-i éșá,
Numai să me vêd mirésză,
Să me puie după mésză

XVII.

Me uitai într'o fântánă,
Me vêđui fatá bêtránă;
Ce vedeam că 'nbêtrániam,
D'acea mai tare fugiam.

XVIII.

Dare-ar Dumneđu o mórte,
Să móră mândrele tóte;
Numai una să rămáie,
Care imi place și mie;
Tot acele mi-au plăcut,
Cari au fost dulci la sárut;
Tot acele mi-au fost dragi,
Cari au fost cu pôle largi.

XIX.

Inălțate împérate,
Nu te mai atáta bate,
Că nu remân feciori pe sate,
Numai maice supérate
Și fete nemăritate.

XX.

Sărutá-ț-aș lele gura,
Séra când despărțeshi ciurda;
Ț-aș sárutá ochii tei,
Séra despărțind viței.

XXI.

Diminêța când me scol,
Plinu-mi-i capul de dor:
Las să fie și să trecă,
Că mi-a fot mintea buiacă

XXII.

Din care satu-s și eu,
Nici e popă nici biréu,
Că i-a bătut Dumneđu;
Pe popă pentru popie,
Pe biréu pentru porție.

Culese de

Florian Danciu.

Scrisori din Viena.

(P. Rosegger, Cum a învățat Adam «Tatăl nostru.» Când ar fi porcarul împărat. Descoperirea Americii. Cul de Paris.)

Renumitul poet austriac P. Rosegger, ținu septemăna trecută o prelegere în faubourgul Währing, unde cetii cu o desteritate rară, câteva bucăți picante din producțiunile sale numeroase.

— Nu merge acolo. — imi dîse un prietin, care îl cunoșceam mai de mult, — scrierile lui sînt pline de spirit; dar persôna lui nu face impresiunea, ce ar așteptă omul dela un scriitor atît de renumit. Te vei rentôrce cu decepțiune.

Eu m'am dus. Sala eră indesuită, secul frumos eră în preponderanță; dintre bărbați mai vîrtos jurnaliști, literați și scriitori mai tineri; la timpul hotărit, la trei cêsuri după amîdi, intră poetul; de o statură mijlocie, cu pîrul seu negru peptenat neted și cu trăsuri vii și sensibile în obraz, o înfățșare nervoasă de acele, cari acoper un suflet, ce în veci nu se odihneșce, în veci nu are pace, totîscrutîză și mediteză. Chipul astorfel de ômneni nică nu pôte fi prins pe matricea fografului, ér penelul artistului îl reproduce țepăn, rigid.

Am fost pe deplin satisfăcut, nu am așteptat mai mult; nu e de lipsă ca omul, decă e literat să fie totdeodată și atlet.

Privit fugitiv, în atitudinea sa modestă, își și resare calfa de croitor din Stiria. Rosegger fu anume, înainte d'a încălecă Pegasul, un simplu croitor, și ajunse a fi deja calfă. Ca atare trimise într'o di redacțiunii jurnalului din Graz «Grazer Tagespost» o istorie scurtă din popor; redactorul conchise din schinteia mică la un talent ascuns, întrebă după autor, îl luă în pîrtinire și îl trimise pe bani din colecte și ajutóre private, să studieze; mai tîrziu făcù o escursiune prin Austria, Germania, Francia și Italia. Astădi este ênsuș redactorul unei periodice beletristice în Graz «Heimgarten;» este cel mai cu spirit, mai productiv și totodată cel mai iubit dintre poeții austriaci.

Când păși pe estradă, părù pentru moment agitat, șurprins; glasul lui eră lin, tremurând, apoi trecù într'o amplitudine sonoră, plină de simțemînt. Bucățile, ce au fost cetite, sînt mai vîrtos din popor și predate în dialect popular.

Voi cercă a reproduce în conturi slabe câteva din ele.

Cum a învățat Adam «Tatăl nostru.»

Dumnezeu se arătă lui Adam și îl întrebă:

— Adame, șcii «Tatăl-nostru?»

— Nu îl șciu, puternice Dòmne!

— Cum? tu vrei să fii tatăl omenimei întrezi și nu șcii «Tatăl-nostru?»

— Nu îl șciu.

— Lasă, că îl vei șci.

Adam remase singur, se lungi pe érbă, căscă, se întinse; un somn dulce îl cuprinse deodată. Pe când se trezi, află pe cineva lângă sine, își ridică capul și se uită d'apropoe, eră Eva. El se sculă iute și strigă:

— Dòmne, nu me duce în ispită, ci me mîntueșce de cel reu!

Când ar fi porcarul împărat.

Eră serbătóre, chiar điuva onomastecă a împăratului; țerenii îmbrăcați în haine curate, de serbătóre,

ceșiau din biserică și se imprășciă care în cătrău. Porcarul cu un țeran mai bogat, mergeau lângă olaltă povestind, de-a lungul pe drum.

— Căt e de bine unui împărat, care pôte porunci ce-i place, — observă porcarul.

— Se 'nțelege că e bine, — respunse țeranul.

— Hm, dar en spune-mi Ioane, tu, care ai car și boi, ce ai face tu, când ai fi împărat? — întrebă porcarul.

— Eu? . . . eu aș trăi bine și m'aș întinde điuva întregă pe paie.

— Veđi, — replică porcarul, — ce om fără de lege și leneș mai ești tu; decă ai fi împărat, nu ai lucră nimic, ci te-ai întinde și ai dormi điuva întregă pe paie.

— De bună sêmă. Și apoi en să te aud, ce ai face tu porcarule, decă ai fi tu împărat?

— Eu? . . . eh, eu mi-aș cumpără un cal și aș păzi porcii satului călare. nu aș mai umblă pe jos; șese grafi ar trebui să fie totdeunna desculți după mine.

Descoperirea Americii.

Regele Spaniei chemă pe Columbus la sine.

— Columbus!

— Porunceșce, Majestate!

— Vrei tu să descoperi America?

— Se înțelege.

— Ia dar o naiă și porneșce!

Columbus își ia merinde, pe sêma sa și pentru cățiva matrozi; urcă în naiă și plécă. La câteva đile vine un matroz în lăuntru și spune, că încă nu se vede pămînt uscat.

— Nici oul nu stă încă, — respunse Columb.

După o lungă călătorie vede matrozul într'o diminîță pămînt uscat, alergă în lăuntru și raporteză lui Columb.

— Se înțelege, — đise acesta, — veđi că oul stă.

Colum pășeșce pe uscat, unde îl întimpină o mulțime de negri.

— Bună diminîță! — le đise el.

— Bună diminîță! — respund negrii.

— Acesta este America?

— Acesta.

— Și voi sînteți negrii?

— Da. Pôte tu ești Columb?

— Eu sînt Columb.

— Cauță mîi, acum sîntem descoperiți!

Dar destul din Rosegger; să vorbim și despre modă: arta scriitorilor trece ici și colo în sport și apoi dela sport e ușoră tranșițiunea la modă. Nu șciu, ore să ve spun cum a eșit din port detestabilul cul de Paris? Pe aici se află în giurul orașului bariere de vamă; și ori ce articol de comerț, este mai puțin taesat cu împosite, afară de bariere, decăt din lăuntru. Se întemplă deci adese, că aceea ce este de lipsă pentru culină, se aduce din Fauburg; căci chiar considerând competența vamală, totuș vine mai ieftin.

O gentilă damicelă voind odată a se sustrage neplăcerii de a plăti vamă, folosi aparatul seu tournure în loc de corță; și păși sucindu-se ca de comun pe lângă barieră. Dar finanțul este un om astut; se apropie cu compesantă și face alusiune la esorbitalantul ei adnees; avea dimensiuni pré mari.

— Oribil, a presupune așă ceva!

— Dar posibil, seumpă domnișoră.

Dintr'o vorbă, într'alta; aici eră de făcut ceva, căci legea e lege. Se încunoșcîntă superiorul și în loc discret se făcù esaminarea; și se aflară în aparatul amintit, în loc de obicînuitele paie și perini, o mulțime de articlii, ce erau a fi taesăți la vamă.

Vedeți dar, că astăzi e cam suspect a mai purtăcul de Paris. Dar e bine așa. Nici în mitologia Grecilor nu este pră plăcută aparițiunea Kentaurilor, niște monstri, jumătate nimfă, jumătate cal; dar apoi încă traduse în viața modernă! Eră pră absurd.

Nor.

, M o d a.

— Viena.

Joc și petrecere! Aceste sânt devisele noului sezon, a lunei splendide ianuarie. Abia au dispărut schinteile aurii ce le preserăse la începutul ei angerul dela Crăciun și erăș sute și mii de lumini aruncă o mare feerică de lumină în tôte părțile. În viața socială modernă nu e nici un timp așa vioi, așa de plăcut pentru tinerime, ca veselul ianuarie, după care urmază un februarie interesant.

Un bal succede după altul; fiecare se nizeșce de a întrece pe celalalt: în dreapta și stânga schintează și străluceșce din candelabre scumpe și girandole: în miriade de prisme reflectă flăcări de tôte colorile curcubeului; ici și colo aruncă câte o stea electrică razele sale și întuneacă pe tôte celelalte

În Paris s'au făcut încercări de a transformă în cifre acest timp și a constată statistica consumațiunii unui sezon parisian. Da, pôte așa s'ar fi mijlocit și s'ar fi putut subsumă spesele luminatului într'un sezon, delicatesele ce s'au trecut, stupușii de sect și cham-pagner, ce s'au scos pocnind din flășci, pôte și câștigul friserilor și grădinarilor, paralele cele multe ce au încurs în casele teatrale; una înse și cea mai interesantă din mișcările unui carnaval, e neajunsă pentru nici o statistică. Acăsta este poesia sa în aparițele ei varii.

Cinc ar fi în stare a numeră inimile, ce așteptă carnavalul cu nerăbdare, cine a descrie farmecul jocului, a iubirii, a aventurilor celor mici, ce le înscenază; secretele cele plăcute ce le ia sub seutul seu, firele cele invidibile aurii din cari țese farmecul primei iubiri?! Acele milioane de cuvinte șoptite, ce sânt mai scumpe decât ori și ce, acele tete-à-tetes fericite, în mijlocul mulțimii celei mari; acele cotilione frumoșe răpitoare. așa că nimene nu pôte negă că ele sânt perlele cele mai strălucitoare în tôte aceea splendore de lumină.

Și toaletei dau aceste colorit. Dăsele aruncă poesie în acea splendore, ce de almintrelea e rece, în acel lucș care de almintrelea ar fi fără grație.

Toaleta de societate în acest sezon e mai briliantă ca ori și când. Cu deosebire la serbători și baluri în stil mare se pörtă stofe de un preț enorm, așa brocate antice, satin Pompadour cu desine mari de flori și velours principeșci. Pentru toalete elegante sânt foarte plăcute așa numitele stofe de pagi, stofe proprii pentru toalete la serbări mari și toalete de curte, acăror coși le duc juni blondi în costume roșii, cu ciorapi de mătășă. Toaleta de societate dela curte a remas tot privilegiul industriei de Lyon și Genua. Acea ce societatea acestei sfere nu aduce din Paris, este gătit de croitorii cari decopiează modele dela Vorth.

Chiar și toaletele naționale sânt acuma încâtva supuse gustului parisian și în decursul artei inventătoare și a neaptitudinii de-a decopia cu acurateță, ce sânt proprii francesului, a trebuit ca originalitatea stilului să jertfescă grației moderne una și alta. Așa vëlul boereselor străbune pe sigur arată almintrelea decât ca acești nori fini aurii cari astăzi dau un așa farmec interesant de cochetărie capurilor pudrate a muierilor frumoșe. Toaleta cea fără chic dela curtea

din St.-James asemenea a suferit unele schimbări la influința gustului principesei de Vales, singură numai regina Victoria acărei strictetă personală cu privire la stilul istoric e cunoscută, pörtă încă cele trei pene suse de Vales, decorațiunea vechie de cap a Drgravingvomitilor. Aceste trei pene nu lipsesc dela toaleta de curte engleză și modistul parisian le foloseșce în mod variu. Aristocrației englezeșci i place foarte și încă mai mult decât celei ruseșci de a se presintă în toalete preserise naționale, în unda vieții moderne și varii care vine din Paris și niveleză gustul lunei elegante.

Stella.

B o n b ó n e.

Un student mergând pe jos, ajunge odată depe urmă pe un ovreu cunoscut la o depărtare de 2 ore de oraș și pe o căldură de 25 grade: «Ei Moses,» i dișe el, «fiind că me altu în lipsă de parale, te rog fă-mi bine cu cinci franci, că mâne imi vine acceptul.»

Moses consimte și ia drept garanță tot bagagiul studentului. Ei își continuă drumul împreună. Apröpe de oraș, studentul se opreșce:

«Acum Moses, pentru că mi-am luat de sémă, poștim paralele înapoi și adă-mi lucrurile.»

Apoi lăsând pe ovreu uimit în loc, plécă înainte dișcând: «Adio, Moses, și îți foarte mulțămesc pentru serviciul ce-mi făcuși.»

Președintele tribunalului cătră acusat:

— Mai ai ceva de adaus pentru apërarea ta, séu vrei să lași tötă sarcina asupra apërătorului?

— Tötă asupra apërătorului, dle președinte, — respunde acusatul, căci mi s'a părut, din vorba ce am avut cu el, că-i mult mai... șiret decât mine.

Marița în vêrstă de 14 ani, felicitând pe mamă-sa cu ocașiunea zilei sale, își termină hiritismosul cu aceste cuvinte: «Pe lângă celelalte, măiculită dragă, îți doresc din sullet un ginere cât se pôte de frumușel!»

Un bărbăt, deschidând dulapul și vedënd sticla de vin golă, dișe nevetei sale:

— Cine a beut ér vinul din sticlă?

— Eu, — respunde nevêsta, — căci nu voi să mai ved vin în casă, dör te vei desvêță de beatură.

Un doctor se duse la clientul seu și-l întrebă: Ei, domnule cum te afli? Ai mâncat astăzi friptura mai cu apetit? — Nu, dle doctor, ci cu salată.

Prometeu lăntuit.

— Veđi ilustrațiunea depe pagina 17. —

Tradițiunea mitologică despre Prometeu lăntuit este în genere cunoscută. Nu ne vem ocupa dară nici noi de acăsta.

Mulți artiști, pictori și sculptori, ș-au ales deja tradițiunea acăsta drept sujet pentru talentul și arta lor.

Unul din ei este sculptorul german Eduard Müller, a căru concepțiune genială se află în hala națională din Berlin.

Ilustrațiunea din nrul presinte înfătoșeză grupa lui Müller, plastică, plină de putere, freschetă și poesie.

I. H.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

✕ **Scriserile lui A. C. Rosetti.** Cu începerea anului 1887 vor apărea scrierile complete ale lui C. A. Rosetti. Publicarea acestor scrieri se face în fascicule, cari vor apărea regulat în fiecare săptămână. Fascicula va costa numai 20 de bani și se va trimite imediat persoanelor cari s'au abonat. Ori-ce sumă se poate trimite la redacțiunea «Românului» și subscriitorul va primi un număr de fascicule corespunzător cu suma versată.

✕ **O frumoasă încercare** a librăriei române. Dl Samitca, librar din Craiova, editând din scrierile dlui A. I. Odobescu «Dómna Kiajna» și «Mihnea-Vodă», a imprimat vr'o câteva exemplare numerotate pe hârtie Wathmann (21 lei;) altele pe hârtie de Iaponia (17 lei;) altele pe hârtie «teinté» (15 lei.)

✕ **Economia câmpului și grădinaritul** pentru școlile populare de George Moianu, institutor la școala română de fete în Brașov, cu mai multe ilustrațiuni, a eșit acolo. Prețul 26 cr. Cuprinsul cărții: Cultura plantelor de economie. Cultura animalelor de economie. Intocmirea economiei. Albinăritul. Cultura vermicilor de mătăasă. Reguli generale la cultura animalelor de economie. Intocmirea economiei. Legumăritul. Reguli generale despre cultura legumilor. Cultura florilor. Vieritul. Cultura arborilor și a gardului viu. Aceșta materie e tractată, negreșit pe scurt ca pentru școlile populare, dar concis și la înțelesul copiilor.

✕ **Noua bibliotecă ilustrată pentru copii**, colecțiunea Haiman, a apărut la București. Etă cuprinsul: «Cei șapte corbi,» basm, cu 6 gravuri fine în colorii, format în 4-o, cartonat frumos lei 1 bani 50. «Marióra și Petrică,» basm, cu 6 gravuri fine în colorii, format în 4-o, cartonat frumos lei 1 bani 50. «Piticul Muntelui,» basm, cu 6 gravuri fine în colorii, format în 4-o, cartonat frumos, lei 1 bani 50. «Genoveva de Brabant,» un volum în 4-o, ilustrat cu 6 aquarele, legat frumos, 3 lei. «Trei istorióre frumoșe,» cu 19 gravuri în colorii, format în 4-o, legat frumos, 3 lei. «Din viața copilărească,» mici poesii pentru copii, de Alma, ilustrate cu 28 aquarele și gravuri, format în 4-o, legat foarte frumos.

✕ **Biblioteca copiilor.** A apărut de sub presă și se află de vânzare la librăriile din București «Viața furnicilor» cu ilustrațiuni, carte de lectură plăcută și instructivă pentru copii, de dna Maria Gr. Ștefănescu. Prețul 1 leu și 50 bani broșată; 2 lei 50 bani cartonată.

✕ **Diaristic.** *Gazeta Transilvaniei* la anul nou a intrat în al 50-le an al existenței sale și este prin urmare cel mai vechiu diar românesc. → *Luminatoriul* din Timișóra a apărut în format mai mare. ✕ *Ludi-magister* din Reșița ș-a schimbat titlul și acuma se numește «Pedagogul Român.» → *Telegraful Român* din Sibiu dela anul nou apare sub redacțiunea dlui dr. Rem Roșca; fostul redactor dl Mateiu Voilean s'a retras, având alt oficiu în gremiul consistoriului archidieceșan, care formă pentru dsa ca redactor un cas de incompatibilitate.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

✕ **Știri teatrale și musicale.** *Trupa Fany-Vlădicescu* părăsește Berladul și va da la Buzeu vr'o dece reprezentațiuni. → *Chirița în Iași* s'a dat la Iași de serbătorile Crăciunului. ✕ *Dl Mauriciu Morisson* a dat la Bossel în București un șir de reprezentațiuni în limba germană, jucând piese classice. → *Dl Sergiadi* va aduce la București o trupă de opere fran-

cese, care va debută în sala băilor Eforiei. → *Opera Italiană* va plecă după finele stagiunii bucureștene, la Odessa. → *Dnii R. Rosetti și Iac. Negruzzi* au terminat revista politică-umoristică a anului 1886; ea se numește «Zeflemelele,» ✕ *La Iași*, în locul otelului Europa, proprietate a dlui Mavrocordat, se va zidi un teatru.

✕ **Teatrul Național diu București.** Țilele trecute s'au jucat drama «Denise» de Dumas, care a avut un succes din ce în ce mai mare. Peste doue săptămâni se va jucă «Patria» de Sardou, una din piesele mai vechi ale autorului, care înse la București încă nu s'a jucat. La serbători s'a reprezentat feeria «Fata Aerului,» o scriere nevrednică de scena Teatrului Național; dar ce să faci, aduce parale! După «Patria» lui Sardou se va reprezintă «Medea» cu dșóra Vermont în rolul principal. Indată după prima reprezentațiune la Paris a noiei comedii a lui Alesandru Dumas «Francine» și după aparițiunea testului, dl D Stăncescu, traducătorul «Denisei,» scrie «Românul,» va traduce pentru scena Teatrului Național și pe «Francina.»

✕ **In beneficiul artistului Iulian** dela Teatrul Național din București, care acuma e bolnav, diarul «P Indépendance Roumaine» a anunțat pe 8/20 l. c. o mare reprezentațiune în Teatrul Național. Serata promitea să fie splendidă. Locurile de frunte s'au dat toate și cu mare preț. Afișul este foarte atrăgător. Etă programa: 1. Overtura din Guillaume Tell. Orchestra sub conducerea dlui Hubsch; 2. Romanța din Barbierul de Sevilla, cântată de dl Verdini; 3. Dumbrava roșie, declamațiune de domnișóra Vermont; 4. Dinorah (vals) cântat de dra Prevost; 5. Trio din Lombardi, cântat în costume de dna Rossini și de dnii Pizzorni și Marcassa; 6. Cum sânt toate. Comedie într'un act jucată de dna Aristița Manolescu, Amelia Nottara și de dl Nottara; 7. Romanța din *Popela*, cântată de dl Gr. Gabrielescu; 8. Versuri inedite recitate de dna A. Manolescu; 9. Cavatina din *Prophet*, cântată de dna Emma Leonardi; 10. Marțial (monologul) Țis de dl Gr. Manolescu; 11. Ninon (de Tosté) cântată în franțozeșce de dna Rossini; 12. Monologul Marc-Antonie din tragedia Iulius Cesar, debitat de dl Mauriciu Morisson. În cea seră avea să se vîndă tot în folosul dlui Iulian un mic jurnal, care conține portretul artistului, biografia sa, o novelă, versuri și programa. Tote aceste pe preț de 1 leu.

✕ **Reuniunea română de cântări în Sibiu** își va da concertul seu ordinar duminică în 23 ianuarie st. n. a. c. în sala dela «Musikverein» cu următorul program: 1. Hora, cor cu acompaniari de piano, de G. Dima; 2. Terzet (sopran, tenor și bas) din oratoriul *Creățiunea*, de I. Haydn; 3. Concert pentru Violoncello, op. 14, de G. Goltermann; 4. Cântece toscanice pentru cor soli și acompaniari de piano, de R. Weinwurm; 5. Doue cântece pentru o voce de bas, de F. Schubert: a) *Cruciata*; b) *La liră*; 5. Sextet din opera Don Juan, de W. A. Mozart; 7. Făgăduința, cor cu acompaniari de piano, de S. Iadasohn.

✕ **Éraš operă română.** Cetim în «Românul:» Se ȡice că la anul viitor vom avé éraš trupă de operă română și că basul Marcassa, care se bucură de simpatia generală, ar face parte din viitorea trupă de operă română. Simplu svon pe care-l înregistrăm fără a stăruii asupra-i. În privința trupeii de operă română care va plecă în februarie din București la Iași și de acolo la Chișineu și la Cernăuți, «Noua Revistă» din Iași publică următoarele: Prima reprezentațiune va avé loc în cele dinteu ȡile din a doua jumătate a lunei februarie. Personalul se compune din dómnele Chrisenghi, Odesianu și dra Tamașiu și dnii Grig. Gabrielescu, Ioan Dimitrescu, Rașian, Cai-

retti, Teodorescu și Băjenar. O primă donna legeră, o prima donna contralta. Încât privește numele acestor prima donne trebuie înse să pășim tăcerea. Dar putem asigura pe public, că direcțiunea se gândese a-i face o plăcută surprisă. Corul este compus din 12 bărbați și 10 femei. Repertoriul conține printre altele și operele: Ballo in Maschera, Dinorah, Faust, Lucia, Ernani, Rigoletto, Trovatore, Tra viatța.

Concertul „Armoniei“ în Cernăuți. În 3 ianuarie a. c. arangia societatea filarmonică română „Armonia“ în sala sa un concert-teatru cu un program foarte variat. Concertul a fost foarte slab cercetat și trebuie să ne mirăm de indolența publicului român, care prin puțină încurajare, ce arată întreprinderilor naționale, descurăgează ori ce mișcare culturală-națională și face pentru viitor ori ce pregătire național-română imposibilă. Programa concertului constă din 5 puncte, cari au fost executate cu o precisiune admirabilă de cătră corul vocal bărbătesc al societății. Ea a fost următoarea: «Tera mea» poezie de G. Teutu, compus pentru cor bărbătesc de V. Vasilescu; «Cântă, cântă» poezie de A. Radu, musica de L. Veineter; «Cinel, cinel» poezie de V. Alecsandri, musica de G. Scheletti, amândouă executate de dra Aglaia Gribovici; «Erna» poezie de N. D. Xenopol, compusă pentru cor bărbătesc de C. Porumbescu; «Tătarul» poezie de Vas. Alecsandri, comp. pentru cor bărbătesc de N. Nosievici. «S'o veți mamă, nu mai creți» cântec național arangiat pentru cor bărbătesc de E. Mesieder; «Marșul cântăreților» cuvinte și compus pentru cor bărbătesc de C. Porumbescu. Corul vocal a fost dirijat admirabil de cătră dl E. Mesieder. Mai ales plăcură compozițiile compozitorilor români-bucovineni V. Vasilescu, E. Mesieder, N. Nosievici și a mult regretabilului C. Porumbescu. În cântecul «Erna» admirăm doina, cântată și cu multă eșafitate. După concert se jucă comedia «Furiile tinereții» de Ioan D. Malla, subiectul ei este intriga amorosei virită în familie. Rolurile au fost foarte bine executate. Damele au împlinit rolurile lor foarte bine. Publicul era foarte satisfăcut de jocul armoniștilor și succesul era foarte mare. Cred, că publicul va considera arta, și la o altă arangiere se va înfăoșă în numer mai mare, cu ce numai va ajuta progresarea institutelor noastre române, ce le înființăm cu atâta greutate. *Dionisiu O. Olinescu.*

Concert în Vișag. La Vișag în Bănat s'a înființat la indemnul parocului gr. cat. Liviu Iancu un nou cor vocal compus din plugari, care a fost instruit de dirigintele corului plugarilor din Herendegă Gavril Boboșan. Acest cor a dat primul său concert la 8 ianuarie n. S'au cântat mai multe cvartete și s'au declamat unele poezii potrivite pentru popor. Au fost de față și corul din Sacoșul-de-sus, în frunte cu îndreptătorul G. Mageț; s'a reprezentat și corul din Herendegă care a jucat «Călugerul și Băbuta». Au mai fost de față câțiva preoți și învățători din împrejurime, încurajându-se împreună de progresul poporului român.

Serată literară în Selliște. Corpul învățătoresc dela școala normală gr. or. din Selliște va da o «Serată literară» împreună cu joci, duminică în 11 23 ianuarie, în edificiul școlii. Începutul la 7 ore seara. Programa: 1. Cuvânt de deschidere, rostit de dl M. Ștefan inv. și dir.; 2. Eta ziua triumfală, executată de elevii școlii; 3. Dragoș, poezie de V. Alecsandri declamată de Aron Gogonea inv.; 4. Istorile române, executată de elevii școlii; 5. Sergentul, poezie de V. Alecsandri, declamată de un elev; 6. Cum de neclămbia în școala noastră corespund educațiunii, de N. Neamtu inv.; 7. Stroce Plopu, poezie de V. Alecsandri, declamată de o elevă; 8. O cântare solo,

executată de R. Mircea inv.; 9. Condamnarea strugurelui, din Povestea Vorbei de A. Pan, declamată de D. Lăpădat inv.; 11. Sentinela română, poezie de V. Alecsandri, declamată de R. Mircea inv.; Tricolorul, executat de elevii școlii. Vinitul curat e destinat jumătate în folosul înființării școlii de fetițe și cealaltă jumătate în folosul bibliotecii școlare.

Tinerimea română din Maerile Timișorilor. scrie «Gazeta Poporului» a arangiat în serbătorile Crăciunului 2 petreceri, una în 6 și a doua în 7 ianuarie n 1887 în localitatea «La golumbul alb» din Maere, ambele începiate cu câte o piesă teatrală. În ziua primă s'a reprezentat piesa «Arvinte și Pepelea» de Alecsandri, cu următoarele persoane: Arvinte, G. Despo; Pepelea, I. Nestor; Mândica, Elena. În ziua a doua «Cinel-Cinel», esemene de Alecsandri, cu următoarele persoane: Sandu, hoeriu, C. Stoicu; Graur, G. Despo; Florica, C. Manoilovici; Smarandita, Elena; Tin uța, Sidonia; Iordache, G. Brașovan. Amândouă piesele au fost reprezentate bine și numerosul public a fost pe deplin mulțumit.

Sedință publică. Societatea de lectură a studenților dela școlile române medii greco-or. din Brașov a dat în 6 18 ianuarie în presera st. Ioan Botezătorul o sedință publică în sala gimnasiunii române. Programa: 1. Deschiderea prin preg. Societății, profesorul Nicolau Pilția; 2. Omul nobil trăește și după moarte, disertațiune de octavatul Corneliu Pop; 3. Mezzeti; Băleesen murind, executată de orchestra societății; 4. Contraversa: Cări sânt mai superiori Grecii sau Romanii? a partea întie susținută de octavatul N. Mănoiu; b) partea a doua de octavatul N. Bogdan; 5. Garda Seraului, poezie de V. Alecsandri declamată de septimatul Corneliu Persinari; 6. Însemnătatea muncii economice, disertațiune de comercialistul Traian Moșoiu cl. III-a; 7. Wiest; România Jună, vals, executat de orchestra Societății; 8. Electorale, poezie de Iacob Negruzzi, declamată de comercialistul I. Savu cl. II-a.

Producțiune literară în Beclen. Corpul învățătoresc dela școala conf. rom. din Beclen comit. Făgăraș, a arangiat joi în 8 20 ianuarie în localul școlii din loc, o producțiune literară împreună cu dant. Începutul la sera la 6 30 ore. Vinitul era destinat în favorul elevilor miseri. Programul: 1. Cuvânt de deschidere, rostit de dl G. Tăllan; 2. Tera mândra, poezie, executată de corul mișt; 3. Chemarea inteliginței române față cu poporul dela sate, disertațiune de dl G. Dobrin; 4. Fantoma cu trei izvoare, cântec popular, executat solo de dra Elena Prodan; 5. Frații Jderi, poezie de V. Alecsandri, declamată de dl N. Ludu; 6. Cântecul gintei latine, poezie, executată de corul mișt; 7. Un dialog între 4 elevi; 8. Aba Bucureșci, romanță de Th. Gogonescu, duet, executat de dnu G. Tăllan și N. Ludu; 9. Monolog ocașional, rostit de E. Prodan; 10. Cislă, cuartet amoroșo-satiric de C. Porumbescu, executat de corul mișt. Între pauza se executară jocurile istorice «Călugerul și Băbuta».

În Oravița-montană ca și în române a arangiat o petrecere împreună cu tombola și cooperarea corului vocal din loc, în presera de San Valeri 31 decembre 1886 - 12 ianuarie 1887 în sala «Gogonea» mureseni, cu următoarea programă: Cântec la tombolă cor bărbătesc de 4; Voronchevici, duet din corul H. Trovatore, de G. Verdi, executat de dra Anna Ștefan și dl N. Dragan; Fenor; Terțet din opera Schopenhutchen canteul păi dori de Remske, executat de dra Iulia Dragoș cu Sopran. Jul. Elen; o operă și dra Anna Ștefan; Alt; Însediu cor bărbătesc arangiat de A. Hymaly; Vals, de Ko. hat. cor mișt. După producțiune a urmat dantul până în dori.

CE E NOU?

Știri personale. *Di căpitan Ioan Muntean* dela regimentul 46 de inf. de curând s-a serbat în Seghedin jubileul de 40 ani al serviciului său: cu asta ocaziune i s'au făcut ovațiuni frumoase, serenadă cu muzică și i s'a oferit un banchet. — *Di Trifon Miclea*, teolog și iurist absolut, actualminte vice-notar comitatens în Lugos, a obținut majoritatea voturilor la alegerea de protopresbiter al Panciovei. — *Di Stefan Petrovici* a fost promovat de către universitatea din Viena la gradul de doctor în drepturi. — *Di Petru Ionaș*, arhivar consistorial gr. or. în Oradea-mare, a trimis invățătorului din Banpotoc 20 de exemplare din «Cartea I de celtire» de I. Popescu, spre a le împărți între invățăcii cei mai sîrguincioși. — *Di dr. Nemoian* a fost ales primar al orașului Caransebeș.

Hymen. *Di George Marescu*, pictor, la 24 ianuarie n. va serba cununia sa cu dra Luisa Broștean, fiica dlui P. Broștean în Reșița-montană. — *Di Ioan Ciptu*, locțiitor de inspector de dare în Brașov, la 6-18 l. e. s'a ținut cununia cu dra Hermina Fiala tot acolo. — *Ioan Păscu*, teolog absolut, de prezent invățător la școala roână gr. or. din Mănășturul-unguresc, s'a încredințat de fiitorea soție pe dra Letiția Condor, fiica preotului din Dangău Ioan Condor. — *Di Nicolae Clontă*, cleric absolut în Sibiu, s'a fidanțat cu dșora Harcta Maria Popescu. — *Di Ioan Mora*, invățător la școala gr. or. română din Sibiu-cetate, s'a serbat cununia în 7 ianuarie a. e. cu dra Paraschiya Joandrea, fiica invățătorului Toma Joandrea din Sibiu.

Conferințe literare în București. La Ateneul Român s'au ținut de curând următoarele conferințe: *Di Barbu Ștefănescu* dela Vrânca: «Ce este patria?». *Di dr. N. Garofidi* a vorbit despre «Omul și destinațiunea lui». La Cercul studiilor sociale *di C. Popescu* a ținut o conferință intitulată: «Cum se face averea?»

Bal la Palatul din București. Joi 1-13 ianuarie, ca după obicei, s'a dat un mare bal la Palat. Serbările oficiale dela curte, serbe «Romanul», s'au ținut în totdema aceleași. Aripa nouă a palatului e splendid mobilată. Scara totă de marmure e monumentală. Peristilul care duce în saloane e mobilat în stilul evului mediu. Sala de bal, totă stucată în marmură albă cu arabeschi de aur, e foarte mare. Draperiile dela ferestre și dela uși sînt de satin albastru. Doze-pretedece policandre și gese candelabre mari de bronz aurit aruncă o lumină nespășă. În față se deschide sala tronului, care este bizantin. Pe o estradă de stejar incrustată cu aur, sub un mare velum de purpură roșie brodată cu aur susținut de doue lance imense, sînt așezate tronurile cari sînt de stejar garnisite cu petrii scumpe și de forma bizantină. În dreapta sub o draperie mai mică sînt tronurile cele vechi. În fund într'un dulap de aur se vîd nouele corone regale. În stînga sînt alte doue saloane cari comunică între ele prin arcade fără uși. La orele 10 și jumătate Majestățile Lor Regele și Regina anunțate de dl general Greecean, prefețul palatului, au intrat în bal urmați de casa lor militară și civilă. Regele în mare ținută de general cu mare cordon al Stelei Românei. Regina purta o splendidă toaletă de bal albă învălîită în dantele de preț și brodată cu perle, corsajul decoltat era acoperit cu briliante; pe cap diadema oțerită de oraș. Suveranii, foarte bine dispuși, au vorbit mai cu toți invitații de frunte și n'au părăsit balul decît la 3 ore dimineața. Dama de onoare dna Maucan, era în alb, dșorele de onoare, dșora Romaldo purta o rochie de satin crem, dșora Davila al-

bastră și dșora Bălăcean galbenă. Muzica militară a fost foarte bine condusă de dl maior Hubsch. Semnalul supeului s'a dat la 1 Regele și Regina au deschis defileul care pe seară era foarte frumos de vădit. Tabloul era viu și animat. Militari, corpul diplomatic, muzici în aur și în argint, damele împodobite cu flori, boțel în briliante, se scoborau înec pe scenă. Soțragena palatului își amintește vechile castele. La seche amomșă și deplin reușită. La 2 ore tabloulul s'au sînt cotilionul. Dăntuitorii se imbulzese pe scenă și au răspundă la apel. Bătăia finală foarte lungă condusă de dnii agiotanți se termina la 5 ore printr'un mare cadril. Printre invitați se vedeau, corpul diplomatic, ministri, militari, mari demutari ai coroanei, ofițerari etc.

Prelegeri publice în Sibiu. Comitetul reșor sodalilor români din Sibiu va atanzia un gr. de prelegeri publice. Aceste s'au și început la 1-16 l. e. a. care ocaziune dl Nicolae Cristea ech o poveste intitulată «O biografie fără nume» sau «Fiecul din cămună». Programul prelegerilor următoare este: «Necesitatea cunoștințelor din istoria naturii dela penit meseriași» dl dr. D. P. Barșianu, profesor, în 11-27 ianuarie. «Despre economisări» dl dr. Aurel Broștean, director de bancă, în 18-30 ianuarie. «Inchinăciunea fundățiunii «Androni» pentru meseriași români» dl Eugen Broștean, ag. consist., în 25 ianuarie și al. «Despre căsătorie» dl dr. Ioan Crișan, profesor, în 1-14 februarie. «Despre bani» dl P. Cocuș, profesor, în 8-20 februarie. Prelegerile se țin în localul casinei române.

Carneval. *La Bănoac* langă Brașov România de binelacere a țeranilor români a dat marți în 6-18 l. e. un bal în folosul fondului renumit umalte; președintele comitetului arangator e dl G. Proșean, secretar dl Ioan Hamsca. — *La Caransebeș*, apunță marți nou s'a serbat în localul casinei române. Serbarea s'a început cu o prelegere a dlui Ioan Bartolomei, intitulată: «O privire fugitivă asupra orașului Caransebeș». Apoi dl Traian Barzu a ținut un discurs umoristic «Despre amor». În urma corul vo a cântat mai multe piese, după cari a început danțul.

Necrológe. *Alexandru Ursulescu*, paroc gr. or. în Lugos și asesor consistorial, a încetat din viață la 10 ianuarie n. în etate de 64 ani; îl geleset soția Marianașe, Belu, ginerele Iosif Tempea, preot și profesor gimnasial, nepoții și nepoțele Livia Tempea, Vebert Tempea, Maria A. Tempea, Olevia Ursulescu, Letiția Tempea. — *Nicolae Teodorescu*, un invățător foarte harnic, în comuna Chesint, protopopiatul Lipovei, a murit dila trecute, fiind abn de 25 ani. — *Bosilica Căpăna*, medic cercual în Vișeuul-de-sus al Marmatiei, a reposat acolo, în etate de 43 ani. — *Clement Lupșă*, patoc și vice-protopop gr. e. on. în Rodna-vechie, a murit la 17 jan. în etate de 79 ani, lasand în dobru familie numerosă.

Calendarul săptămănei.

Dzua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
	Duminea după botez Ev. dela Mater e. 1 gl. 7.	
Duminea	11 Cuv. Teodosiu	23 Log. Maria
Luni	12 Martira Tatiana	24 Timoteu
Marti	13 Mart. Ermit	25 Int. lui Saul
Mercuri	14 SS. PP. ucii în Sinai	26 Policarp
Joi	15 Cuv. Pavel Tiv.	27 Ioane Chris.
Vineri	16 Inch. Iant. Ap. Petru	28 Carol c. m.
Sămbătă	17 † Cuv. Antoniu	29 Francisc Sal.

Proprietar, redactor răspundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Ca tiparul lui Otto Hâgel în Oradea-mare.